

ULL

I det varma månljuset lutade jag mig över relingen och tände en cigg. Det enda som hördes var vattnets svaga kluckande och knarret från förtöjningarna. Chico kom upp på däck. Ställde sig bredvid mig och var tyst i några sekunder innan han frågade:

- *Cómo está la situación, Capitán. Que esta pasando?* Hur är läget, kapten, vad händer?

- *Ningún problema.* Inga problem, svarade jag. *Ahora nos hacemos a la mar. No espararemos el amanecer. Dile a los hombres que recojan la cuerda.* Men vi seglar nu. Vi väntar inte till gryningen. Säg till männen att kasta loss.

Chico suckade.

- *Si Dios quiere todo saldrá bien.* Om Gud vill går allt bra, sa han, vände sig om och försvann i mörkret.

Jag hörde honom ropa ut kortfattade order till de besättningsmän han hyrt. Skorven skakade till när maskinerna gick i gång.

I mörkret smög vi ut från hamnen. Chico var en jävel på nattnavigering och några lanternor hade han inte brytt sig om att tända. Vi hade en last som jag inte ville diskutera med någon hamnkapten i världen, och det var bäst att ingen såg oss försvinna.

Nästa dag, på öppet hav, sken solen från klarblå himmel när jag plockade fram pensel och färg. Jag målade över fartygsnamnet "Vesslan". Tänkte en kort stund, doppade penseln i färsk färg och målade "Ull" i både för och akter.

Vi hann rätt långt den dagen, och Chicos nervositet dämpades för varje distansminut. På kvällen spelade han gitarr och vi sjöng och drack för mycket vin tillsammans.

Medan fartyget stävade vidare i natten låg jag sömnlös i min koj. Jag tänkte på vad som hänt under de senaste veckorna...

Min rygg pressades mot ryggstödet när planet lyfte. Jag tittade ut genom det regnvåta fönstret och såg Malagas ljus försvinna under mig innan vi flög in i mörkret. Jag släckte lampan, fällde ner ryggstödet och markerade att jag ville vara ifred.

Det hade varit hårt den här gången. Jag var mer sliten än vanligt. Jag måste åka hem ett tag för att tänka, få perspektiv. Men just nu ville jag bara sova.

På Arlanda log jag tacksamt när jag upptäckte att Jackie hade kört ut pickupen för att möta mig. Vi småpratade medan Chevan tuggade asfalt mot Sollentuna. Hemma i Tureberg hjälpte hon mig att bära in trunkarna.

Vi tände aldrig ljuset i hallen.

Lång tids längtan släpptes ut. Vi kysstes vilt. Mina händer trevade över hennes kropp och slet i kläderna, men hon stoppade mig med ett retfullt bitt i hakan.

- Stopp, viskade hon. Hur skulle det se ut om jag kom hem rufsigt, med skrynkliga kläder? Jag är redan sen. Sa att jag skulle till en kompis och fika, bara. Men vi ses på lördag. Vi har fest. Kom klockan åtta!

En hastig kyss, och hon var borta.

Jag skänkte henne tacksamma tankar och sov ett dygn.

Festen var som fester är, varken mer eller mindre. Jag tog ett par järn, snackade med folk och deltog i en fånig tipspromenad mellan husen - en av Peters briljanta idéer.

I lägenheten överröstade en ung man, Anders, de flesta. Han skröt om sina universitetsstudier och insatser i kommunalpolitiken, drog dåliga vitsar, var klumpig och dum mot alla, inte minst mot sin flicka.

Det tog mig mindre än tio minuter att bestämma mig för att han var en dum fan.

Flickan därmot var med sitt klassiskt vackra ansikte och mörklockiga hår, spännande. Vi bytte blickar, men pratade inte så mycket. Spridda ord, bara.

Till sist gick hon hem. Hon var ledsen och skämdes. Han var för dum. Dum mot henne och alla andra.

Festen urartade. Alla gick hem. Barndomsvännerna Peter och Anders hade plötsligt blivit fiender över någon patetisk meningsskiljaktlighet, och slogs i hallen.

Jackie och jag dansade i vardagsrummet till Cole Porter medan de slogs. Tjoff, tjoff, lät det från hallen när slagen träffade.

- Jag undrar när Peter ska växa upp? viskade Jackie i mitt öra.

- Vad ser du hos honom? undrade jag.

- Han ger mig trygghet, svarade Jackie.

- Det gör BingoLotto också, svarade jag.

- BingoLotto ger inga barn och betalar ingen hyra. Inga promenader i parken och inga besök hos farmor, försvarade sig Jackie.

Det var förvisso sant.

Peter gav henne trygghet. Äventyret kunde Jackie finna på andra håll. Och kände jag henne rätt, så gjorde hon det.

Jackie gick till badrummet. Jag gick ut i hallen och klädde på mig. Hjältarna låg på golvet. Grät, kramades och bedyrade varann att de åter var bästa vänner. Jag kände förakt, gav dem en trött blick och smög mig in till Jackie som redan lagt sig. Drog undan lakanet och fann att hon var naken. Kysste henne, smekte hastigt den mjuka varma huden på de tunga brösten och magen. Hon log, tog min hand och förde den till värmen.

- Inte i kväll heller, log hon. Men vi ses väl igen?

- Ja, ja, viskade jag. Vi ses igen.

Jag gav de slagna soldaterna på hallgolvet en sista blick och slog igen dörren.

Jag gick hem.

Det blev en lång promenad. Det stormade och regnade, sådär som det gör i november. Vinden rev och slet i träden. Stora silverdroppar och vilda, fuktiga guldblåd kom farande och kysste mitt ansikte som för att be om förlåtelse för den kyla, bitterhet och snö som skulle komma. Och jag förlät, fast jag visste att jag inte skulle kunna stanna kvar och stå ut över vintern.

Det luktade dimma och vild skog och våt äng och kol och bränt trä, sådär som det kan lukta bara i november. Jag gick vidare i natten, och knappt syntes några ljus alls. Men tusen frusna fåglar sjöng medan jag vandrade hemåt.

Jag tänkte på Jackie och Peter. På Anders och hans vackra fästmö. På sådant som hänt.

Jag tänkte på Chico. Förmodligen höll han redan på att segla ner till Venezuela. Båten skulle klara sig. Vi skulle hitta jobb igen, Chico hade ingen anledning att vara orolig. Men jag visste att han var det ändå. För mig, båten och framtiden. Han var den typen, helt enkelt.

Innan vi köpte båten och stack hade vi kört tuffäktningar nere i Dominikanska Republiken ett tag. Det gick rätt bra, ända tills Chico uppäckte att vi blev lurade på konfekten av Sanchez, som ägde arenan. När vi konfronterade honom hotade han Chico och det skulle han ju aldrig ha gjort. Chico sköt honom två gånger i magen och sen stack vi. Köpte båten och stack, gjorde vi. Gissa om Chico oroade sig den gången. Men det är förstås en helt annan historia...

Regndropparna bildade stora speglar där vem som helst kunde skärskåda sig. Men jag tordes inte stanna upp och tänka för mycket.

Jag gick vidare, kom in på Malmvägen. Svor över politiker och de som tog sig rätten att kalla sig arkitekter. Förbannade idioter! Vem i helvete kunde bara komma på *idén* att bygga stora betongsjok där ingen kunde leva utan ångest?

Ett av fönstren till Pizzeria Monte Negro var insparkat, krossat, och lagat med tejp från ett vaktbolag. Allt var med andra ord som vanligt, och påminde mig om att de politiker som skapat dessa områden borde tvingas att bo i dem.

I New York finns det åtminstone en bra lag. Den tvingar fastighetsägare som låter sina hus förfalla, att bo i dem tills de renoverats till människovärdig standard. Multimiljonärer som i månader tvingas sova bland råttor, skabb, knarkklangare och fattiga svarta, får plötsligt en helt ny syn på tillvaron. Och får plötsligt ett samvete för de människor de ansvarar för. Kanske en idé för Sverige? Vad skulle hända om man tvingade Sollentunahems VD att bo på Malmvägen 12 i ett par år?

Jag kom hem och jag sov.

Två dagar senare ringde Jackie.

- Ull behöver träffa dig, sa hon.

- Vem fan är Ull, undrade jag?

- Hon du tittade på, sa Jackie. Hon som var ihop med dumskallen Peter slogs med.

- Ah, sa jag. Så hon heter Ull.

- Ja, sa Jackie. Hon heter Ull. Hon behöver prata med dig.

- Mmm, stönade jag. Äktenskapsspräckaren ska kallas in igen?

Nu var det så här med Jackie och mig. Vi hade en gång träffats på ett torg i Aten. Chico och jag satt där och söp på en torgservering. Vi hade fått en last till Aten och den var väl tveksam rent moraliskt, men moralen fick ge vika för kassan var tom och och vi fick bra med stålar för jobbet.

Nåväl, vi satt där och söp och plötsligt satt dom där bredvid, Jackie och hennes kille Peppe.

Han var också en idiot - Jackie har en konstig förmåga att dras till såna - fast ovanligt trevlig för att vara idiot. Han körde Ferrari, hade tonvis med stålar och skröt om sina konsultaffärer. Men det gav jag fan i - jag hade bara ögon för Jackie.

Ett halvår senare kontaktade hon mig i Sverige. Vi träffades, pratade, trivdes och älskade - det var inget mer med det.

Trodde jag.

Men det var en hel del mer med det. Vid en finräkning visade det sig att Peppes "konsultaffärer" hade bestått av att smugla heroin under bilsätet där Jackie var parkerad - utan hennes vetskap. Så när snuten sparkade in hennes lägenhetsdörr i Malmö klockan sex en morgon med dragna pistoler, blev hon rädd, ledsen och besviken.

Snutarna levde rövare med Jackie. De hade knäckt Peppe men ville knäcka Jackie också. Till sist fattade de att hon inte vetat något, så hon fick gå. Peppe fick ett par år på kåken, men Jackie var rädd. Hon ville inte ha med honom att göra mer, men han hade lovat att hitta henne och hotat med att slå ihjäl henne om hon lämnade honom.

På den tiden höll jag på med ett konstigt jobb nere i Argentina. Jag skickade pengar och hon flög ner ett tag och fick lugna ner sig. Sen hjälpte jag henne att byta identitet i Sverige och hitta en säker adress i Stockholm. Det glömde hon aldrig, och sen dess är vi oskiljaktliga både som vänner och älskande. Ibland det ena, ibland det andra och ibland bäggedera, beroende på våra civilstånd för tillfället.

- Lugn bara, sa Jackie. Förhållandet är redan över. Men hon behöver hjälp den sista biten. Hon behöver prata. Men ge henne inte för mycket av dig själv - du vet vad jag menar. Tänk på att hon är sårbar och oerfaren. Lek inte med henne. Det klarar hon inte. Och förresten blir jag svartsjuk då. Så här ligger det till med henne...

Det var precis så den började, historien om Ull och mig.

Jag hade sagt till henne att vi skulle ses på Star Hotel. Det är bra på hotellet, ingen jag känner är där.

Det var spansk vecka i resturangen. Ballonger och skyltar och spansk matsedel och specialpris på sangria.

Jag drack vatten för en gångs skull.

Hon kom fem minuter försent med andan i halsen. Hon var klädd i vit skjorta, ljusblå jeans, kort mockajacka och bekväma promenadskor. Jag la omedelbart märke till fler detaljer än jag gjort på festen. Hur oerhört vackra, gröngrå ögon hon hade. Hur det mörka håret böljade i självfallande lockar. Den smala, näst intill pojkkaktiga kroppen, som trots allt hade kvinnligt mjuka former här och där.

Jag började, mot min vilja, redan känna något för henne. Farligt! Speciellt eftersom jag snart skulle resa igen. Och eftersom jag lovat Jackie att inte ge henne för mycket.

Med ett generat leende förde hon snabbt undan en hårslinga som ramlat ner:

- Hej, förlåt att jag är sen. Och tack...tack för att du tar dig tid. Jackie sa att du är bra att prata med. Att du ger bra råd.

Vi beställde in. Paella och en flaska Rioja. Är det spansk vecka så är det.

Vi pratade. Hon var 23. Hade varit tillsammans med dumskallen i två år. Det var en visa jag hört förr: I början var det underbart, sedan var det bara bra och sedan blev det värre.

De växte ifrån varandra. Han hade sina studier och drömde om en politisk karriär som med all säkerhet skulle utebli eftersom även politiker behöver ett visst mått av intelligens. Han tittade på sport och rapade starköl framför teven på kvällarna. Hon jobbade som säljare i en butik i centrum, hade drömmar, visioner och ville ha en aktiv fritid. Två själar som förenats av ungdomskärlek och oförstånd.

På sistone hade han börjat dricka och blivit aggressiv, och till och med givit henne en örfil. Han hade varit ångerfull efteråt och bedyrat att det aldrig skulle ske igen.

De sista resterna av kärlek var borta. De var ihop för att de var ihop. Inte mer. Tack och lov bodde de inte tillsammans. Han hade en tvåa och hon bodde med sina föräldrar och sin syster i ett radhus i Norrviken.

Precis när hon lyfte glaset för att smaka på vinet sa jag:

- Hur är det med sex, då?

Hon höll på att sätta vinet i halsen och rodnaden sköt upp på hennes kinder:

- Frågar du alltid sådär rakt på?

Jag log, ryckte på axlarna och tände en cigg. Drog ett bloss och svarade:

- Jag hycklar inte. Svara nu!

Det hade sällan varit bra, och alltid på hans villkor. Hon hade inte haft så många andra innan, hade inte mycket att jämföra med. Hon började säga något, men tvekade och rodnade igen.

- Säg det du, sa jag. Jag tror inte att du chockerar mig.

- Joo, sa hon tveksamt, Det där du sa med sex. Han verkar inte tycka om att jag njuter för mycket, och han blir rasande om jag råkar ta på mig själv! Det är onaturligt, säger han. Jag vet inte...jag tycker det känns fint på något sätt. Men han har fått mig att känna att det är...nästan sjukligt.

Jag suckade tyst. Ännu en som försökte begränsa sin flickväns njutningar för att framhäva sina egna insatser.

Jag föreslog att vi skulle dricka kaffe och prata vidare hemma hos mig.

Chevan stod på parkeringen utanför hotellet, En snabb kalkyl sa att mitt enda glas Rioja på fyra timmar inte skulle hindra mig från att styra bort till Turebergs gård. Hon tyckte Chevan var läcker men undrade varför jag körde lastbil och jag sa att jag gillade lastbilar och sen var det inte mer med det.

Som en nyfiken valp nosade hon sig igenom lägenheten. Tittade på varje bok, varje konstig pryl i mina hyllor.

- Du har så många fina saker, sa hon. Var har du fått allihop?

- Resor, svarade jag. Lite här och lite där.

- Hur länge har du bott här? undrade hon.

Jag tvekade innan jag svarade.

- Jag har haft lägenheten i ett par år, men jag har egentligen aldrig *bott* här. Jag sover här, vistas här, mellan resorna. Men det känns inte som mitt hem. Och jag skäms nästan för att säga det, men jag känner inte till mycket om vad som finns runt omkring. Jag hittar till pizzerian och till centrum, men det är i stort sett allt.

Vi drack kaffe och pratade igenom hennes problem en gång till. Jag satt i den ena soffan, hon i den andra.

Jag kände att jag ville ha henne i säng. Nej, nej, inte för att ligga med henne, även om det kunde ha varit spännande. Men för att se om hon litade på mig. Och för att stärka hennes självkänsla.

Jag vet att det låter konstigt, men precis så var det.

- Ull, sa jag. Litar du på mig?

Hon såg undrande på mig.

- Jaa, ja det gör jag.

- Hur mycket?

- Vad menar du?

- Jag vill att du ska göra något, sa jag. Jag vill att du ska gå in i mitt sovrum och klä av dig.

Hon såg plötsligt nervös ut. Naturligtvis.

Jag fortsatte:

- Du ska lägga dig på mage i sängen, och sen ska jag göra något med dig. Inget farligt, inget som gör ont. Tycker du inte om det kan du be mig sluta, då gör jag det. Jag ska också klä av mig, men inte lika mycket som du. Och du får inte röra mig. Det är reglerna. Nå, vad säger du?

Hon satt tyst, länge. Så sa hon:

- Du kan väl berätta? Snälla. Säg vad du ska göra?

Jag var obeveklig.

- Nej, sa jag. Antingen gör du det, eller gör du det inte. Men då får du heller inte veta.

Hon log.

- Skojare, där. Men okej, jag litar på dig.

- Bra, log jag.

Hon reste sig och gick mot sovrummet. Efter fem minuter följde jag efter.

Hon låg på mage, naken i det svaga ljuset. Mjuk, vit, sårbar och oerhört vacker. Det mjuka håret böljade ner över ryggen. Stjärtens mjuka kurvor kunde ha varit förebild för en antik målning. Naturligtvis hade hon benen tätt intill varandra. Hon andades helt stilla och mjukt.

Hennes skjorta, jeans och trosor låg prydligt hopvikta på golvet bredvid. Jag motstod en hastig impuls att ta upp dem för att känna hennes doft i det mjuka, vita bomullstyget.

Hon doftade härligt rent av bara tvål och vatten. Jag kom på mig med att undra hur hennes färska svett skulle dofta under en vild kärleksakt i skogen en varm sommardag, och kände en svag ilning i kroppen.

Mild, klassisk musik smekte rummet medan jag varsamt lät mina fingrar glida långt upp i hennes nacke, under håret.

Så inledde jag en lång, retfull lek.

I evigheter gled fingrarna, ömsom mjukt, ömsom hårt, över varje millimeter och skrymsle på hennes hud. Jag masserade nacken och hennes smidiga rygg. Hoppade över stjärten och började om vid fötterna. Lät fingrarna gå på upptäcktsfärd över vaderna och upp över låren.

Hennes andhämtning hade blivit snabbare. När min händer masserade övre delen av låren, suckade hon knappt hörbart. För en sekund stannade händerna upp, som för att samla mod.

Hon mumlade något ohörbart, och ryckte otåligt till med kroppen, som för att be om mer.

Hon var varm och våt och doftade som tusen vilda blommor. Jag ville böja mig dit, komma tätt intill, suga i mig varje droppe, varje smak och varje doft. Men jag behärskade mig. Det var hon som skulle njuta, inte jag.

Hon nådde plötsligt fram, och snyftade till. Kroppen skälvde, hennes naglar klöste den mjuka filten och hon borrhade in ansiktet mot mitt bröst. Jag höll henne hårt, kysste henne på pannan och smekte hennes hår. Hon pressade sin rosenknopp mot min hand och uttrycket i hennes ögon var något av det vackraste jag sett i hela mitt liv.

Vi låg länge där på filten, tätt intill varandra i det varma skenet från lampan.

- Jag trodde att han var *Kärleken*, sa hon. Det trodde jag faktiskt aldrig om min första kille, men jag trodde det om Anders. Så besviken man blir när man upptäcker att det inte är sant...

- Jag har många gånger trott att det var *Kärleken*, svarade jag. Och det har det varit varje gång. Men bara den lilla, aldrig den stora, varaktiga. Och det är en vacker men storsinnig tanke att två ska kunna leva tillsammans ett helt liv. Tänk efter - hur många av dina vänner har du kvar efter tio år? Två, en, ingen? Då har ni ändå inte behövt lyssna på varandras snarkningar, dela ekonomi, vara svartsjuka och reta er på småfel. Ni har sluppit bråk, lögner och otrohet. Ändå kunde ni inte hålla ihop? Hur kan man då kräva att en man och en kvinna ska kunna hålla ihop genom alla svårigheter och frestelser i livet?

Hon tittade allvarligt på mig. Bet sig fundersamt i underläppen. Hävde sig upp på armbågen. Hennes bröst pressades mot min sida. Hon kysste mig.

- Tror du inte på kärleken längre då? viskade hon.

- Jo, visst tror jag på kärleken, svarade jag. Men jag tror att den är oerhört svår att finna. Jag tror att det är ungefär så här: Någonstans på jorden vandrar din hundra procentare omkring. Din perfekta partner, den du skulle leva lycklig med för alltid. Ni skulle passa perfekt ihop, älska samma saker, sträva lika hårt mot samma mål, göra allt för varann och vara världens bästa vänner. Problemet är, att du bara har *en* hundra procentare. Och chansen att vinna miljoner på Lotto är mycket större, än att träffa honom.

Jag fortsatte:

- Sen finns det några få nitti- och åttiprocentare. De flesta träffar en femtiprocentare och lever ett halvhyfsat liv utan att nånsin bli *riktigt* lyckliga eller harmoniska. Och de flesta är för rädda för att bryta upp och

söka vidare. Så är det bara, inget konstigt med det. Och vårt samhälle, våra regler och framförallt vår moral är en hög mur för den som vill bryta sig ur mönstret och gå sin egen väg. Det vet jag av egen erfarenhet.

Hon lät sitt pekfinger leka i mitt ansikte. Det sökte en väg från ögonbrynet, över näsan, utmed kinden och ner till hakan, via en långsam resa över läpparna.

- Har du träffat din hundraprocentare? viskade hon.

- Nej. Då hade jag levt med henne. Men jag *tror* att jag en gång träffade en nittiprocentare. Jag var dum nog att inte förstå det, så jag lät det rinna ut i sanden. Å andra sidan var jag ung och naiv, så jag kanske bara *trodde* att hon var den rätta. Men det spelar ingen roll längre. Idag är hon olyckligt gift och har tre barn. Sånt händer.

Nu blev Ull arg:

- Hur vet du att hon är *olyckligt* gift? Hon kanske är jättelycklig! Det verkar vara *du* som är bitter och olycklig! Eller svartsjuk, kanske?

- Nää, sa jag. Jag *vet*. Jag pratar ofta med henne. Hon lever sitt liv, hennes man sitt. De håller ihop för barnens skull och delar inget annat. Hon har en älskare och vem mannen träffar vet hon inte, vill inte veta. De har inte älskat med varandra på fem år. Bara tanken på det äcklar henne. Och hade de inte haft barnen hade hon lämnat honom.

- Om hon hade lämnat honom, hade du velat träffa henne igen då?
viskade Ull.

Jag funderade. Låtsades tänka, trots att jag visste svaret sedan många år tillbaka.

- Ja, åtminstone för att ta reda på sanningen. Men det skulle ha kommit från henne. Hade jag ansträngt mig hade jag kanske kunnat förmå henne att lämna honom. Men jag vill inte förstöra något, vare sig för henne eller barnen. Och det spelar ingen roll längre. Hon kommer inte att lämna honom förrän barnen är vuxna. Då är det försent.

- Är det *någonsin* försent för den riktiga kärleken? undrade Ull.

Jag var tyst igen. Tänkte.

- Nej, sa jag tyst. Du har rätt. Det är aldrig försent för den riktiga kärleken. Aldrig.

Hon tittade mig djupt i ögonen, lät fingret fortsätta smeka mitt ansikte, lät sitt ena lår glida upp över mitt. Hennes fuktiga värme gjorde mig ofrivilligt upphetsad igen.

- Jag får inte bli kär i dig, eller hur?

- Nej, svarade jag. Jag är inte vad du behöver. Och jag ska snart resa igen. Jag kommer alltid att resa bort. Så jag är inte vad du behöver.

- Varför måste du resa, då? Vart är du på väg? Vad är det du söker?

Jag suckade.

- Jag vet inte. Jag är sådan, bara. Rastlös.

- Tänk om jag redan blivit kär då? undrade hon retfullt.

- På några timmar? I så fall är det väl ändå inte den stora kärleken du pratade om?

- Vad vet du om hur mycket tid den stora kärleken behöver, när du aldrig mött den? undrade hon stött.

Jag log mot henne, och kysste henne lätt.

- Du är klok, sa jag. Vad ska du med mina råd till? Kom nu. Vi måste åka. Klockan är mycket, och du ska jobba i morgon.

Jag betraktade henne i smyg när hon klädde sig. Plötsligt genomförs jag av en känsla jag inte haft på länge. Jag kände att jag verkligen ville ha henne kvar.

Vi åkte Norrvikenleden utan att säga ett ord. Så mycket hade redan sagts, vi hade båda mycket att tänka på. Hon tänkte på sitt fortsatta liv och hennes inre var i uppror. Jag brottades med dåligt samvete. Jag hade redan gjort mycket mer än jag borde.

För att V 8:an inte skulle väcka hela kvarteret ströp jag motorn en bit från hennes hus, och gick med henne sista biten. Vi kysstes i mörkret utanför hennes hus.

- Jag känner mig redan mycket starkare, sa hon. Och kanske lite klokare, lade hon till med ett skratt. Ringer du mig?

- Ja, sa jag. Jag ringer dig. Men du ska få några uppgifter till dess.

Hon såg frågande ut.

- Anders kommer att söka upp dig. Du måste vara stark och motstå hans knep. Han kommer att böna och be, locka och hota, göra allt för att få tillbaka dig. Men ge dig inte. Tänk på att ni inte har någon framtid tillsammans. Varje minut med honom är en bortkastad minut. Och ring om du behöver prata.

Hon nickade och jag fortsatte:

- Du berättade om din chef, hur han skäller och domderar. Nästa gång han bråkar ska du ta en konflikt med honom. Inte nödvändigtvis med skrik, men med bra argument. Du har ett värde, du är duktig på vad du gör och du har ingen anledning att ta emot skit.

Hon nickade igen:

- Och, sa jag, du ska visa dig själv att du törs stå för din självständighet och kvinnlighet, för din rätt att njuta och göra vad du vill. Du ska släppa loss allt du har undertryckt under tiden med Anders. Våga fantisera. Våga

ha det skönt utan att skämmas. Och till sist - våga något du aldrig gjort förut. Gå till jobbet, naken under kjolen, som en ren protest!

Hon fnittrade:

- Du är inte klok! Det sista törs jag aldrig!

- Jodå, sa jag. Du törs. På onsdag. Jag kommer och hälsar på dig då.

Jag kysste henne farväl och såg på medan hon låste om sig.

När jag körde hem mot Turebergs gård tänkte jag på hur mycket man missar i en bil. Nu fanns inga dofter av vild skog och bränt trä. Inga salta regndroppar smekte ansiktet och inga frusna fåglar hördes sjunga, fastän jag visste att allt det där fanns lika nära som natten då jag gick hem. Men man kan inte få allt här i världen. Jag tände en cigarett till och skruvade upp stereon. Av någon outgrundlig anledning spelade dom Cole Porter. Jag tänkte på Jackie.

Två dagar senare gick jag till affären där Ull jobbade. Hon var ensam, såg glad ut.

- Nåå, sa jag. Hur har det gått?

- Jättebra, log hon. Anders kom, precis som du sa. Men jag stod emot. Han har ringt ett par gånger också, men jag har sagt att det inte är någon idé. Jag tror att han börjar fatta nu...

- Chefen då, undrade jag?

Hon skrattade till:

- Han höll nog på att få hjärtattack igår! Han hann knappt dra igång den vanliga klagoremsan förrän jag exploderade. Det var som om ett års ilska bara sprutade ur mig på en gång. Jag vräkte ur mig allt jag tänkt säga men aldrig vågat. Och jag tänkte, att nu får jag säkert sparken. Men han bara gick sin väg utan att säga något. Och senare på eftermiddagen ringde han faktiskt och bad mig om ursäkt, kan du tänka dig det?!

- Där ser du, log jag. Och hur är det med läxa nummer tre?

Hon rodnade klädsamt och gjorde en skämtsam honnör:

- Allt utfört, kapten. Och jag är klädd som ni sa...

Jag betraktade henne. Strikt och snygg i vit blus, beige kjol och högklackade skor.

- Det kan jag nog inte bara ta för givet, sa jag retfullt.

- Kom då, sa hon med ett självsäkert leende och gick genom butiken.

Det var en helt ny Ull, och jag njöt av att se hennes nyfunna styrka.

Hon öppnade en dörr, drog in mig i ett mörkt lagerrum och tryckte sig intill mig. Tog utan att tveka min hand och förde den upp under kjolen.

- Tror du mig nu då? viskade hon.

Hon gav mig en snabb kyss innan jag gick, och frågade om vi kunde ses samma kväll?

Jag hämtade henne vid affären och vi gick genom de trista betongtunnlarna bort från centrum, ut mot de färgsprakande fälten. Plötsligt var det hon som tog kommandot, tryckte upp mig mot ett träd och kysste mig ungt, friskt och nyfiket. I ögonvrån såg jag hur ett pensionärspar med hund stirrade ogillande, men vem brydde sig? Just nu fanns bara vi och tiden stod helt stilla.

Hemma i lägenheten blev det en upprepning av vårt förra möte, fast bättre, lyckligare, varmare. Vi pratade och skrattade. Pratade mer och lyssnade på klassisk musik. Utan ett ord lät hon plötsligt kläderna falla och gick mot sängen.

När jag smekt henne länge, länge, viskade hon:

- Kom till mig nu. Kom till mig på riktigt!

Men jag kunde inte. Fick inte.

Jag försökte förklara:

- Jag reser snart. När jag är borta vill jag inte att du plötsligt ska vakna upp och börja undra om jag trots allt bara ville ha sex? Jag vet att det låter dumt, men jag vill inte ta risken.

- Nu är du dum, sa hon. Det är ju jag som vill!

- Nu, ja, sa jag. Men du kanske ångrar dig sen. Låt oss vänta...

Vi pratade i telefon ett par gånger och åt ännu en middag tillsammans.

Ull var på väg upp igen. Glad, positiv, full av styrka och med antydning till ett nytt självförtroende som kunde växa till sig riktigt bra. Och jag var uppriktigt glad för alltihop.

- Det är tack vare dig, sa hon när vi åt. Utan ditt stöd hade jag nog inte orkat.

- Jodå, sa jag. Du hade klarat det lika bra själv.

Några dagar senare pratade vi i telefon igen. Allt var bra, Anders hade hört av sig ännu en gång och hon hade bett honom fara åt skogen. Fint.

Plötsligt ringde hon inte mer.

Jag undrade och tänkte, låg sömnlös i timmar och satt med handen på telefonluren många gånger, men visste att jag inte borde.

Jag måste låta henne gå. Hon var fri nu. Fri och stark, och värd något bättre än mig.

Det tog mig två dygn av telefonsamtal att lokalisera Chico i Venezuela. Han hade ankrat strax utanför Caracas och fyllt upp förråden. Han var

dessutom i full gång med förhandlingar om last. Allt verkade bra. Jag beställde en biljett och sa att jag var på väg. Han lovade att fixa de sista förberedelserna.

Luften var hög och frisk och solen sken från en klarblå himmel när det var dags att åka. Jackie kom i god tid för att skjutsa mig till Arlanda. Hon var på ett strålande humör, och jag kände igen den busiga glimten i hennes gröna ögon. Utan ett ord svängde hon av från stora vägen i höjd med Stora Wäsby. Gled in på en liten skogsväg, parkerade och tog med ett leende min hand.

- Kom, log hon. Vi behöver frisk luft!

Jag gillar Jackies idéer om att hämta luft. Det dröjde förstås inte många sekunder innan vi rullade runt som spralliga tonåringar i ett färgglatt hav av höstlöv. Jackie brottade ner mig utan något större motstånd, makade sig tillrätta, fick undan det som behövdes och sjönk sakta ner över mig med slutna ögon och ett njutningsfullt uttryck i ansiktet. Hennes långsamma, rullande rörelser övergick i en mer aggressiv ritt som förde oss till välbehövlig, kärleksfull tillfredsställelse.

På Arlanda höll jag henne länge, hårt och tätt intill mig, kysste hennes panna och viskade att hon skulle ta vara på sig.

- Du med, sa hon tyst. Var rädd om dig. Jag vill veta att du finns, att du kommer tillbaka. Jag behöver dig.

När planet lyfte kände jag inte samma adrenalinkick som vanligt. För en gångs skull kom jag på mig själv med att undra om jag gjorde rätt den här gången?

Jag tänkte på Ull, och plötsligt kändes det kallt och ensamt i flygplansfåtöljen. Jag förbannade mig själv för min dumhet. För en gångs skull borde jag kanske följt mina känslor istället för förnuftet.

Men någonstans, långt inombords, kände jag på mig att vi skulle ses igen.

Om inte annat skulle jag finna henne på doften.

Doften av vilda blommor...

Dag Öhrlund